Pas a desnivell

La taula d'en Bernat

La gent que tenim la vocació d'escriure som difícils en molts aspectes. I susceptibles. Ens sentim atacats i ferits fins per simples passades d'oreig que més aviat ens haurien de refrescar. En canvi, costa força més d'acontentar-nos; si depengués de nosaltres, mai no en tindríem prou.

Aquest punt més o menys polèmic havia estat en altres temps objecte de llargues converses amb amics correctors, que d'aquesta qüestió de la vanitat dels autors en saben un niu. L'Eduard Artells deia sempre (i ho havia escrit en algun article) que bé podien arreglar-se deu disbarats en un text sense que el seu creador se sentís inclinat a expressar reconeixença; ho accepta com un fet natural i sense importància, coses de l'ofici (cadascú el seu) i que val més fer els ulls grosos i no discutir. Però en canvi, si el corrector espatlla una sola paraula —en ús del perfecte dret a equivocar-se que tothom té—, l'autor se sent vexat i posa el crit al cel, a vegades organitza un veritable drama.

Tot això és exacte, passa tal com ho explicava l'Artells, i si no, que m'ho preguntin a mi: el número 400 de CANIGÓ m'ha dut un neguit. Precisament aquest exemplar amb pes històric que —sota la satisfactòria xifra grossa, 400— fa dir "a la casa", amb una punta d'emoció, que "per a nosaltres és una festa", i afegeix (segurament en un simpàtic gest de defugir la transcendència) "hem decidit celebrar-la fent una mica de broma".

Abans de prosseguir, em plau de manifestar el meu afecte (tot oferint-li casa i amistat) al corrector de CANIGÓ. No ens coneixem personalment, una pena que m'agradaria de reparar tan aviat com ens sigui possible a ell i a mi. El corrector de CANIGÓ, amb aptesa i paciència m'ha arreglat coses, i jo (tal com deia abans que és costum dels autors) mai no li he fet saber que li ho agraïa. És igualment cert que, en altres ocasions, m'ha deteriorat algun detall, i tampoc no li he dit res, m'ha semblat que el joc net exigia aquesta mútua tolerància i que, al capdavall, tant ell com jo ho fèiem tot a fi de bé.

Però resulta que per al "Pas a desnivell" del número 400 se'm va ocórrer de posar-hi un títol força bèstia: "Celtiberian graffiti". Una desgràcia tothom la pot tenir! Però s'ajunten, ja se sap que mai no vénen soles. Un cop imprès i publicat (i posats a formar parelles) a més de les dues "ff" de lícita unió, van sortir-hi dues "tt" adulterines, va quedar un mot, "graffitti" excessivament apuntalat de consonants. Va a caràcters, hi ha qui reparteix amb més equitat la importància que dóna a les coses: a mi, això em va posar de mal humor, perquè trobo elemental que en utilitzar paraules d'un idioma estranger que es desconeix, es busqui la seguretat que pot proporcionar un bon diccionari. I és el que jo vaig fer, sense que, com s'ha vist, n'hagi tret profit. Esverat (una notòria exageració que confesso), vaig voler comprovar si en el sumari es repetia l'error i aleshores vaig veure que no hi figurem ni jo ni el meu article. Passo pel tràngol de no aparèixer a la llista de col·laboradors d'aquest tan especial número 400; hi sóc —vet aquí un orgull que no em treu ningú—, però d'esquitllada, com si anés penjat a l'estrep.

Si ho poso al compte de la mica de broma anunciada —i sabedor de la indiscutible bona voluntat general—, puc afegir de gust el meu somriure de satisfacció a l'efemèride. o PERE CALDERS

N. de la R.: Lamentem profundament causar-li ni el més petit neguit al nostre admirat Pere Calders. Val a dir, per salvar l'honor del nostre excellent corrector, que ell és completament aliè a la malifeta, sols imputable al sempitern "follet d'impremta".

D'altra banda, l'exclusió del Sumari de la magnífica secció "Pas a desnivell" no causarà —n'estem segurs— el més petit problema a cap lector: amb Sumari o sense Sumari, un article de Calders és un dels primers objectius de qualsevol que obri un CANIGÓ.